

Kampene føres, her er det, alle Kræfter sættes ind for at bjærge Menneskeliv, der er kommet i Havsnød.

Ser man nu paa vort Redningsvæsen, vil man opdage, at Nørrejylland ganske naturligt er det Sted, hvor de fleste Redningsstationer findes. Under det nørre- jydsk Redningsvæsen sorterer 29 Stationer i Nørrejylland, 1 paa Fanø, 2 paa Læsø og 1 paa Anholt. Endvidere er der 8 Baadestationer i Jylland, 1 paa Fanø, 1 paa Manø, 2 paa Romø; dertil kommer 8 Raketstationer og 10 Bistationer, som har deres egen Redningsbaad, men som bliver betjent af de nærmeste Hovedstationer. I alt sorterer 53 Stationer under det nørrejydsk Redningsvæsen. Det øvrige Redningsvæsen her i Danmark har hittil sorteret under en Redningsadministration, som havde Sæde paa Bornholm. Der var i alt 11 Stationer, 6 paa Bornholm, 1 paa Christiansø, 2 paa Møen, 1 paa Falster og 1 paa Sjælland. I Virkeligheden er ikke synderlig mere end en Femtedel af Danmarks Redningsvæsen placeret andre Steder end i Nørrejylland. Efter min Anskuelse og efter de Folks Anskuelse, som er stærkt knyttet til Redningsvæsenet, bør Administrationen blive ved at være i Skagen. Jeg vil derfor anbefale, saa indstændigt som muligt, at man, før man gaar til at flytte Administrationen fra Skagen, tager disse mine Henstillinger under Overvejelse og undersøger, om det ikke vil være formaalstjenligt, at den bliver i Skagen. Jeg ved meget godt, at der er sket det, at man har besluttet, at i Stedet for to Redningsbestyrere skal der kun være een, og at man saa har ment, at København vilde være det mest passende Sted. Jeg kan ikke indrømme Rigtigheden heraf, og jeg maa fremdeles hævde som min Anskuelse, at Skagen ligesom har en historisk Begrundelse for at bevare Administrationen af Redningsvæsenet hos sig. Jeg haaber, at man, naar man tænker rigtigt over dette, ogsaa vil give mig Ret i min Opfattelse.

Med det samme jeg er ved Nørrejylland, vil jeg gerne henlede den højtærede Regerings Opmærksomhed paa visse Forhold, der særlig berører denne Del af Danmark. Jeg vil begynde med at udtale min Anerkendelse af, at der paa Finansloven er optaget en Bevilling paa 25 000 Kr. til et, om jeg maa kalde det saaledes, Støttepunkt for Stenbjerg Fiskerne. Jeg vil kun udtale min Tvivl om, at der for disse 25 000 Kr. kan naas en Ordning, der kan blive til Støtte for Fiskeriet i nævneværdig

Grad. Det højeste, der kan naas, vil vist være at sikre Kysten. Men jeg tænker, at man, efterhaanden som Arbejdet skrider frem, vil vinde den Erfaring, der bevirker, at den højtærede Minister vil indse, at der maa større Ofre til.

Jeg vil dernæst gerne henlede Opmærksomheden paa Fiskerlejet Aalbæk i Aalbækbugten. For 3 Aar siden undersøgte man Mulighederne for at faa anlagt en Havn der. Aalbæk er et ret betydeligt Fiskerleje, der er en 60 Fiskere, der driver selvstændigt Fiskeri. Pladsen ligger ideelt, med gode Fiskemuligheder, der mangler kun en Havn for at give Byen et stort Opsving og Egnen et stort Plus i dens Erhvervsmuligheder. Der vil utvivlsomt i Løbet af faa Aar kunne udvikles et stort Fiskeri i denne Bugt, der har saa rige Muligheder.

For 3 Aar siden skillingede Fiskerne 1 000 Kr. sammen for at faa foretaget en Undersøgelse af, hvad Havnen kunde koste. Da Resultatet heraf forelaa, henvendte man sig til Sogneraadet, der gik ind paa at bevilge 20 000 Kr., ligesom ogsaa Beboerne gik ind paa at betale betydelige Beløb. Man gik derefter til Hjørring Amtsråd. Men dette syntes ikke at have Øje for Fiskerierhvervets Betydning i Nørrejylland, der dog ellers er saa iøjnefaldende for alle. Det er den Landsdel, der har den største Fiskerbefolkning, og hvor de største Værdier tages fra Havet og føres ind paa Markedet. Men Amtsrådet nægtede pure at gaa med til en Bevilling, og Sagen kunde derfor ikke løses.

Man er derfor den Dag i Dag lige vidt, trods det, at Sogneraadet er gaaet til at garantere Havnens Vedligeholdelse og Drift. Man er i det hele taget naaet saa vidt, at Fiskerne ikke synes, at man fra det offentlige, navnlig fra Amtets Side, kan være bekendt ikke at yde sin Medvirkning. Men det synes altsaa at være haabløst for Fiskerne at komme frem med denne Sag, og derfor er det, de tænker, om ikke Staten kunde yde et ekstra Tilskud, svarende til det Tilskud, der var ventet fra Amtet. Fiskerne kan ikke forstaa, at der faa Mil fra dem, blot ovre paa den anden Side, ofres Millioner og atter Millioner af Staten paa at bygge en Havn, hvortil hverken Fiskerne, Amterne eller Kommunerne yder noget. Jeg vil derfor henstille, at man, naar det eventuelle Andragende kommer, vil tage velvilligt paa det, saa der kan blive bygget en Havn, der utvivlsomt vil være til Velsignelse og økonomisk Fremdrift for Egnen.

Jeg vil dernæst gaa over til en anden